

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 2

Theo lệnh của hai người trên xuồng, chiếc ghe ngoan ngoãn quay mũi trở lại bờ. Khỏi phải nói cũng có thể thấy rằng, những người trên ghe đã ngao ngán như thế nào. Bọn họ cúi đầu ủ rũ như đang đi đến pháp trường. Hầu hết họ là người ở thành phố nên không ai dám liều mạng nhảy xuống nước và chiếc ghe giữ họ cũng chắc chắn không kém gì một cái nhà tù nổi. Không ai trong số họ nhận ra rằng, hai gã quán khấn rần đang điều khiển ghe không hề tỏ ra hoảng hốt. Họ cho ghe quay vào bờ theo lệnh của hai người cầm súng với thái độ bình thản, điềm tĩnh như lúc họ cho ghe ra đi, cứ như là họ đang đóng một vai kịch nào đó và đã biết trước khi nào sẽ kết thúc cái vai do mình đảm nhiệm.

Đám người trên ghe lại lục đục bước xuống bãi cát vắng lặng cùng với những va li, túi xách lưng cụng. Ban này, họ bước lên ghe vội vã, hồ hởi bao nhiêu thì bây giờ họ xuống ghe với những bước chân mệt mỏi, rệu rã bấy nhiêu. Họ dúm dúm vào nhau, bước lên bãi cát. Trong khi đó, hai người thanh niên quán khấn trần vẫn đang còn loay hoay trên ghe. Lợi dụng lúc hai người cầm súng đã bước lên bãi cát, để lại chiếc xuồng bập bênh ngay bên cạnh ghe, một trong hai gã len lén nhảy xuống xuồng và ngay sau đó, cả chiếc ghe và chiếc xuồng đồng thời nổ máy và quay đầu hướng ra khơi.

Đám người lao xao nhưng không có ai dám chạy theo hai kẻ đang bỏ trốn. Người mặc quần áo công an nâng khẩu AR-15 lên làm ra vẻ định bắn theo nhưng rồi lại hạ súng xuống, nói giọng tin tưởng:

-Thôi được, cứ để cho chúng chạy. Có mà thoát đằng trời!

Sau đó, anh ta tiến lại trước mặt đám người đang run rẩy, nép sát người vào sát vách đá, dần giọng:

-Hừ, tính vượt biên hả? To gan thiệt!

Sau đó, anh ta quay lại phía người cầm súng ngắn, ra lệnh:

-Kẻ nào bỏ chạy, cho phép đồng chí bắn bỏ!

Giọng nói hần học của anh ta vang trên bãi biển, át cả tiếng sóng. Câu nói đe dọa ấy giống như một ngọn roi quất vào đám đông, làm cho họ càng nép vào nhau hơn. Trong khi đó, người cầm AR-15 tiếp tục ra lệnh:

-Nghe đây! Từng người một. Tiến lên phía trước. Bỏ đồ xuống rồi đứng ra đằng kia.

Gã béo mập là người đầu tiên xằng xái thực hiện mệnh lệnh ấy. Hắn bước lên vài bước, thả rơi chiếc cặp da của mình xuống mặt cát. Sau đó, hắn bước xa ra cách chỗ đó mười bước, giống như một người làm mẫu. Nhưng những người khác không có thì giờ để nhận xét về điều đó. Dưới áp lực của họng súng, từng người một tiến lên, rồi bỏ đồ của mình xuống chỗ chiếc cặp da, rồi bước đến bên cạnh gã mập. Ở đây, người cầm súng ngắn vẫn đang lượn quanh họ với bộ dạng hung hãn như một con thú dữ đang vờn mồi.

Trước khi tiến lên bỏ chiếc túi xách xuống, gã hói trán lén thò tay vào trong túi lấy ra một chiếc ví nhỏ căng phồng, giắt vào trong người. Sau đó, hắn cùng với mũ mập luỳnh quỳnh đi lên, thả rơi túi xuống đồng đồ đã chất thành đống lên trên mặt cát. Một người phụ nữ trạc 40 tuổi đi sau gã này không muốn bỏ cái xác của mình. Nhưng nòng súng AR-15 đã chọc thẳng vào hông cô ta một cách thô bạo làm cho nó rơi xuống. Kẻ cầm súng tuyên bố dứt khoát:

-Ai lẩn chân, coi như chống lại, bắn bỏ!

Đến lượt Thùy Linh, cô cũng lạng lẽ tiến lên, thả rơi chiếc va li của mình xuống đồng đồ. Sau đó, cô bước tới nhập vào đám người tay không. Trên khuôn mặt của cô lúc đó, không thể hiện một cảm xúc gì rõ rệt. Hình như cô vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi trần trở, vò xé bên trong và thờ ơ với tất cả những điều đang xảy ra. Trong khi đó, những người còn lại cũng lần lượt tiến lên, bỏ đồ xuống cát.

Sau khi đã bỏ hết đồ, đám người tay không đứng co ro trên bãi biển lộng gió nhưng những ánh mắt tiếc rẻ, uất ức vẫn hướng về phía đống đồ. Thấy vậy, người cầm súng AR-15 chĩa súng, ra lệnh cho họ bước ra xa thêm một đoạn nữa và đứng quay lưng về phía đống đồ. Sau đó, anh ta nói với người cầm súng ngắn:

-Đồng chí Bảo canh giữ thật cẩn thận. Kẻ nào chống cự hoặc bỏ chạy, cho phép nổ súng!

Người có tên là Bảo hô “rõ” một tiếng và nói với đám đông:

-Nghe rõ lệnh chưa? Chạy hoặc chống cự là bắn bỏ đó!

Người cầm súng AR-15 tiến lại trước mặt gã béo mập và nói bằng một giọng đầy đe dọa:

-Ông này, bước ra ngoài!

Gã mập nhanh nhẩu bước ra. Hắn bị “giải” đến bên đống đồ đạc và chúng bắt đầu lục lọi trong những chiếc va li, túi xách để tìm tiền và vàng. Đến lúc đó, người ta bắt đầu nhận ra rằng tên mập này thực chất cũng là một kẻ đồng hội, đồng thuyền cùng hai kẻ cầm súng.

Đúng vào lúc tên mập đang nâng cái va li màu vàng của Thùy Linh lên thì có bất ngờ xảy ra. Từ trong bóng tối của rừng dương ngay gần đó, một dáng người bỗng xuất hiện. Hắn tiến thẳng đến trước mặt tên Bảo và đám người đang đứng trên bãi cát bằng những bước chân đầy tự tin. Khi hắn đã đến gần, có thể nhận thấy đó là một gã cao lớn và bộ dạng dữ dằn, bặm trợn. Vẻ tự tin của kẻ mới đến làm cho đám người và kẻ có tên là Bảo cũng phải tròn mắt kinh ngạc. Người mới đến tiến lại gần và hỏi bằng giọng vui vẻ:

-Có chuyện chi mà đông đúc vui vẻ vậy ta?

Khi đã đến cách Bảo chừng dăm bước chân, hắn đứng khoanh tay sừng sững trên cát, với một vẻ bình tĩnh đến thần nhiên.

Người có tên là Bảo cố gắng trấn tĩnh và chĩa thẳng mũi súng vào kẻ mới xuất hiện:

-Đứng im. Tiến bước nữa là tao bắn!

Tên mới đến nhếch mép cười:

-Cắt cái đồ chơi đó đi, chú em. Bọn ta ưa dùng dao hơn!

Câu nói ấy vừa dứt thì một lưỡi dao nhỏ từ tay hắn đã bay vút tới, cắm vào cánh tay Bảo, làm cho khẩu súng rơi xuống cát. Bảo rú lên, quay người định tháo chạy thì một người thứ hai bất ngờ xuất hiện như từ trên trời rơi xuống. Đó là một tên có dáng thấp, đậm và khuôn mặt dữ tợn với bộ ria rậm rạp và một vết sẹo ở mép. Hắn lao tới nhanh như chớp và chỉ bằng một cú đá đã quật tên Bảo ngã nhào, đâm đầu xuống bãi cát.

Trong khi tên mặt sẹo đánh gục Bảo, tên mặt xước vẫn đứng khoanh tay đứng im. Hạ xong Bảo, tên mặt sẹo cũng đứng khoanh tay và gờm gờm nhìn vào đám người đang ngơ ngác trước mặt chúng.

Ngay từ khi tên thứ nhất xuất hiện, hai người đang lục lọi ở đồng đồ cách đó khoảng hai chục thước đã dừng lại, đứng im nghe ngóng. Đến khi tên thứ hai xuất hiện và đánh gục Bảo thì cả hai đứa vội vã nép vào trong bóng núi và chuồn thẳng. Tên cầm khẩu súng AR-15 mang theo cái túi vải đựng tiền, vàng, còn tên béo mập thì xách theo chiếc va li màu vàng của Thùy Linh.

Trong khi Bảo vẫn đang còn quần quai trên cát và hai tên mới đến vẫn đang đứng khoanh tay nhìn đám người như hai con thú dữ thì lại có thêm một nhân vật xuất hiện. Đó là một cô gái chỉ trạc độ 20, 21 tuổi. Đó là cô gái còn trẻ nhưng động tác thì rất nhanh nhẹn, dứt khoát. Cô ta tiến đến cạnh hai tên đồng bọn rồi bước lại xoi mói nhìn vào đám người đang đứng lặng. Riêng với Thùy Linh, trên khuôn mặt của cô đang hiện ra sự hoảng hốt. Cô đã nhận ra trong số những kẻ mới đến có một khuôn mặt quen thuộc. Khi cô gái trẻ và tên mặt sẹo tiến lại gần đám người, cô lùi dần vào và nép vào sau lưng những người khác. Nhưng tên mặt sẹo đã tiến thẳng lại trước mặt Thùy Linh khiến cô đứng lặng, trân trối nhìn hắn bằng ánh mắt ngây dại như chú chuột nhỏ đang nhìn vào mắt con rắn. Tên mặt sẹo gờm gờm nhìn Thùy Linh và nói rành rọt:

-Chào cô Thùy Linh! Cô làm cho tụi này mất khá nhiều công sức đó!

Sau khi đã đưa đôi mắt lạnh lùng xét nét từ đầu đến chân Thùy Linh, hắn hỏi tiếp bằng giọng không muốn cưỡng lại:

-Đồ của cô đâu?

Thùy Linh không trả lời mà đưa mắt nhìn về phía đồng đồ đang vút ngổn ngang trên cát cách đó một quãng. Tên mặt sẹo hát hàm ra hiệu cho cô gái trẻ và buộc Thùy Linh đi cùng với chúng đến bên đồng đồ. Ở đây, cô lục tìm nhưng không thấy chiếc va li màu vàng của mình. Ánh mắt ngờ ngác của cô đã nói thay lời. Tên mặt sẹo hát hàm ra hiệu cho cô gái trẻ. Ngay lập tức, cô ta tiến lại bên chỗ người có tên là Bảo vẫn đang nằm trên cát, tóm cổ áo và nâng hắn dậy, dẫn giọng:

-Ở đâu?

Khuôn mặt đầy lo sợ của Bảo nhăn nhúm lại. Hắn không trả lời thành tiếng được mà chỉ đưa tay chỉ về phía hai tên đồng bọn đã bỏ chạy. Cô gái quay lại nhìn tên mặt sẹo vẫn đang khoanh tay đứng đó. Gã mặt sẹo ấy cau mày lại, làm cho đôi lông mày vốn đã xếch của hắn biến thành một chữ “V” nom thật dữ tợn. Nhưng bọn chúng vẫn chưa kịp có hành động gì thì từ phía rừng dương bỗng có tiếng xe mô tô nổ giòn vang. Một chiếc xe mô tô ba bánh lao thẳng xuống bãi cát với ánh đèn pha sáng rực, theo sau còn có mấy chiếc xe máy. Nhanh như một con cáo, tên mặt sẹo lao tới nắm tay Thùy Linh, nói trong hơi thở gấp gáp:

-Công an. Đi ngay!

Trong khi Thùy Linh vẫn còn đang lưỡng lự, tên mặt sẹo và cô gái nọ cũng xông tới. Chúng quây lấy Thùy Linh, đẩy cô ta chạy vòng sang mé bên kia chân núi. Ở đó đã có một chiếc xe Jeep đứng đợi sẵn. Chúng mở cửa, đẩy Thùy Linh vào trong xe rồi cùng nhảy lên. Cô gái ngồi cầm lái. Chiếc xe nổ máy, không bật đèn, lao vụt đi.

Trong khi đó, chiếc mô tô ba bánh với ba người ngồi trên lao thẳng tới nơi đám người vượt biên đang quáng quàng vì sợ. Những chiếc xe máy với những người khoác súng trên vai cũng nhanh chóng áp sát. Giống như một đàn ong bị vỡ tổ, đám người lao về phía đồng đồ, tranh nhau giành giật. Một vài kẻ nhanh chân đã xách được đồ và chạy thục mạng trên bãi cát.

Nhưng những người chạy thoát được như thế không nhiều. Đa số đều không biết chạy đi đâu, nên cứ luân quần chạy tới chạy lui trên bãi biển. Mụ mập nắm chặt lấy gấu áo của gã hói và gào lên the thé. Gã hói định giăng ra để chạy tháo thân nhưng không được. Cuối cùng, hấn đẩy mạnh làm cho mụ ngã lăn xuống cát nhưng hai tay mụ vẫn bám như đã hàn vào áo của gã. Khi gã hói bỏ chạy, người đàn bà bị kéo lê theo sau.

Màn bi hài kịch đó chỉ chấm dứt khi những người trên chiếc mô tô và xe máy nhảy xuống. Đó là một nhóm trinh sát gồm trung úy Thắng, thiếu úy Cường và nữ thượng sĩ Mai Dung dẫn đầu. Thắng chạy đến bên cạnh tên Bảo vẫn đang nằm úp mặt trên cát. Anh nâng đầu hấn lên, hỏi giọng gấp gáp:

-Bảo, Bảo. Tỉnh dậy!

Tên Bảo vẫn nhắm nghiền hai mắt. Thắng quay lại phía Cường và Mai Dung nói giọng khẩn khoản:

-Không thấy hai tên Hán Búa và Hai Ú!

Đám người được gom lại trên bãi biển. Một lúc sau, Bảo mới hồi tỉnh. Hấn muốn đứng lên nhưng không được. Đến lúc ấy, Thắng mới nhận thấy lưỡi dao vẫn còn đang còn găm trên cánh tay hấn. Anh rút ra. Bảo nhăn mặt, kêu thét lên vì đau. Mai Dung lấy một chiếc khăn, buộc tạm vào vết thương cho hấn.

Khi Bảo đã tỉnh hấn, trung úy Thắng nhìn thẳng vào mắt hấn:

-Ghe đâu?

Bảo cúi đầu thú nhận:

-Thưa ông, họ đã về nhà rồi. Chúng tôi chỉ thuê họ có hai giờ đồng hồ thôi.

Thắng kéo Bảo đến trước mặt đám người đang ngơ ngác. Anh nói:

-Nhắc lại tất cả sự thật đi. Nói cho rõ ràng vào.

Bảo cúi đầu, khó nhọc nuốt nước miếng. Một lát sau, hấn mới ngẩng lên, nói bằng giọng thiếu não:

-Vâng, là do tui tôi bày đặt ra. Không có vượt biên nào cả.

Đám người lầm lạc đứng lặng đi trước cái sự thật phũ phàng ấy. Trên những gương mặt hiện lên vẻ ngơ ngác, rồi tiếp đó là sự căm giận. Cả bãi biển như lặng đi rồi ngay sau đó, tiếng gào của mụ mập bỗng vang lên. Mụ chồm tới, túm cổ áo gã hói, giằng giật dữ dội:

-Tôi đã biểu rồi mà. Tin vô ba cái thằng lừa đảo. Bây giờ thì tù một công né! Đồ ngu!

Bà ta nói rồi bỗng bật khóc - tiếng khóc cay đắng của những kẻ đem cả cuộc sống của mình ra để đánh đổi để rồi bỗng nhiên nhận ra là đã bị lừa. Tiếng khóc của người đàn bà ấy như xói vào nỗi đau của những người đứng quanh đó. Tiếng khóc ấy cũng là của chính họ. Mấy người phụ nữ sụt sịt nhưng không dám khóc lớn thành tiếng. Cả bọn đứng cúi đầu, thất vọng và bất lực.

Sóng biển vẫn vỗ dào dạt. Gió vẫn thổi u u qua những vách đá và vi vút trên những ngọn dương. Biển vẫn đang hát bài hát muôn thuở của nó. Trong cái khung cảnh hùng vĩ và nguyên sơ ấy, tiếng khóc của những kẻ lầm lạc nghe thật lạc lõng và thảm hại...

3.

Trong xe, Thùy Linh bị kẹp chặt giữa hai người đàn ông ở ghế sau. Ngay sau khi xe mới chạy được vài trăm thước, một chiếc khăn tay đã áp vào mặt cô. Cô cố sức giãy giụa nhưng bất lực và chỉ vài giây sau đã ngất lịm. Trong khi đó, dưới bàn tay điều khiển thành thạo của cô gái, chiếc Jeep luôn lách qua con đường mòn, xuyên qua rừng dương và những vách đá. Có thể thấy là bọn chúng khá thông thạo địa hình nơi đây. Chiếc xe không bật đèn pha mà vẫn lao đi với tốc độ khá nhanh. Khoảng hai mươi phút sau, chúng đã ra đến nơi có một con đường lớn gần bờ biển. Chiếc xe dừng lại. Ở đây lại có một gã đàn ông chờ sẵn.

Hai gã đàn ông đưa Thùy Linh xuống, đặt nằm trên vệ cỏ ven đường. Cô gái trẻ lái xe cũng bước xuống. Gã đàn ông đang chờ chúng bây giờ mới bước tới. Đó chính là kẻ mà Thùy Linh đã bất ngờ đụng phải ở ngoài phố trong phần đầu câu chuyện này. Hắn tiến lại gần, ra một chỉ thị ngắn gọn.

cả bọn gật đầu. Ngay sau đó, cô gái trẻ và tên mặt xích ngồi lên chiếc xe zEEP và nổ máy chạy về phía đường quốc lộ.

Khi chiếc xe zEEP đã đi, tên mặt sẹo hỏi kẻ mới xuất hiện:

-Giờ thì tính sao? Anh Tư?

Người được gọi là Tư ấy nói khẽ nhưng rành rọt:

-Cứ đúng như kế hoạch. Mày đi đi. Xe máy kia.

Gã mặt sẹo tiến đến bên một bụi cây. Ở đó đã có sẵn một chiếc xe máy. Trước khi hắn đi, người có tên là Tư dặn thêm:

-Chiều mai đón tao. Địa điểm cũ.

Mặt sẹo gật đầu và cho xe chạy về phía rừng dương rồi tắt máy. Chỉ còn gã đàn ông đứng bên thân thể bất động của Thùy Linh. Hắn quỳ xuống, nhẹ nhàng nâng cô lên vai như vác một bao tải và đi thẳng xuống bãi biển - nơi có những mỏm đá ăn sát mép nước. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, chắc không ai có thể hình dung được bên trong cái dáng vẻ dường như gầy gò của hắn, lại có một sức khoẻ đáng sợ đến như vậy.

Ở trong một hõm đá, đã có một chiếc xuồng máy chờ sẵn. Gã đàn ông đặt Thùy Linh xuống lòng xuồng rồi tháo sợi dây buộc, đẩy xuồng ra. Hắn không nổ máy ngay mà dùng bơi chèo đưa xuồng ra một quãng. Từ đó, hắn mới khởi động máy. Chiếc xuồng giống như một con cá lớn rùng mình rồi lao đi, hướng ra biển mênh mông. Ngồi bên lái tay lái, gã đàn ông nhếch mép cười một mình. Trên cao, vàng trắng đôi lúc lại thoáng hiện lên ra giữa những đám mây đen trên bầu trời tối sẫm, cho thấy khuôn mặt lạnh lùng của hắn với đôi mắt đang ánh lên những tia sáng khó hiểu. Hình như đang có những suy tính dữ dội lướt qua trong đầu hắn. Nhưng đó là những ý nghĩ gì thì chỉ một mình hắn biết.

(Còn tiếp)

Đức Dũng